

SAAT DAHA SABAHIN YEDİSİ

Otobüs durağının güneş almayan köşesine geçip bekledim , otobüs biraz daha geç kalırsa sıcaktan bayılacağımı düşündüm . Reklam panosuna yansıyan silüetime baktım. Üstümdeki takım elbise beni boğuyordu , her sabah takmak zorunda olduğum bu kravat , traş olmaktan tahriş olmuş yüzüm . Canımı çok sıkıyordu. Üç kuruş para kazanmak için çektiğim bu eziyete değer miydi ? Reklam panosundaki otomobili almak için kaç yıl çalışmam gerektiğini hesapladım . Gözlerim doldu , vasıfsız yaşamının ölmekten ne farkı vardı ? Her sabah olduğu gibi otobüs gelince bu düşünceleri bir kenara bırakıp gözlerimin yaşını elimini tersiyle sildim .

Otobüsteki herkesi az çok tanıyordum . Yıllardır aynı otobüse aynı saatte bindiğim için birbirimizin yüzlerine aşıkardık . Onlar da benim gibi otobüs durağında bu iğrenç hayatını sorgulayan ve göz yaşlarını elinin tersiyle silmekten başka çaresi olmayan insanlardı . Otobüste herkesin oturacağı yer bile bellidir. En arka sağ taraf Kazım Abi'nin yeridir mesela, sekiz senedir bu otobüsle işine gittiği için en güzel yer onundur . Hemen şoförün arkasına Selma Hanım oturur. Dört durak sonra ineceği için kapıya en yakın koltuğu almıştır. Belki de içerdeki mutsuz insan tablosunda uzaklaşmak istemiştir .Bilmiyorum Otobüsün içi bir fotoğraf karesi gibiydi, her sabah aynı manzarayı oluşturan , incekleri durağa kadar heykel mi insan mı olduğunu anlayamadığınız bir fotoğraf . O gün koltuğuma doğru ilerlerken onu fark ettim . Beynimdeki bu mutsuz fotoğrafı bozuyordu. Saat sabahın yedisiydi ve mutlu görünüyordu . Yüzündeki tebessüm bütün algılarımı bozdu . Koltuğuma olabildiğince yavaş giderek onu seyrettim. Camdan dışarıya bakıyordu ve gülmesi için de hiçbir neden yoktu .

İş yerimde bütün gün onu düşündüm ,bir türlü aklımdan çıkmıyordu ."O saatte Dünya'nın en komik fıkrasına bile gülmezdim!" diye söylendim . Kimsenin mutluluğunu kıskanacak değilim , ancak benim görmediğim neyi görüyor olabilirdi? Ertesi gün otobüsü beklerken iğrenç kravatımı , tahriş olmuş cildimi ,hatta reklam panosundaki hiçbir zaman alamayacağım otomobili bile düşünmedim . Onu görmek için sabırsızlanıyordum . İlk defa gördüğüm bu kadın tesadüfen bu otobüse binmiş olmalıydı . Bu tablonun bozulacağına hiçbir zaman inanmıyordum çünkü. Ya da sadece dün için aklına gelmiş güzel bir anısına tebessüm ederken dikkatimi çekmiş olabilirdi. Otobüs gelince ilk olarak ben bindim .İçeriye baktığımda

dünyam başıma yıkıldı . Buna inanamıyordum ! Yine aynı yerdeydi . Yine dışarı bakıyordu ve yine mutluydu !Bu olay uzun bir süre sürdü. Artık her sabah onu görüyordum , aynı koltukta dışarıyı seyrederek gülüyordu . Onu düşünmekten işimi gücümü yapamaz hale geldim . İşe başka bir otobüsle gitmeyi bile düşündüm . Ama bu imkansızdı , rüyalarım bile giren bu kadını her gün görmek zorundaydım .

Sinirlerimin iyice bozulduğu bir gün yine kadına baktım ,tebessüm ediyordu .Yanıdaki koltuğun boş olduğunu görünce bütün cesaretimi toplayarak yanına oturdum . Otobüstekiler farklı bir koltuğa oturduğumu fark etseler de oralı olmadılar. Derin bir nefes aldım . " Pardon hanımefendi bir şey sorabilir miyim ? " dedim.

Yüzüme bile bakmadan " Buyurun sizi dinliyorum" dedi. Artık iyice sinirlendim .

“Hanımefendi , farkında mısınız bilmiyorum ama saat sabahın yedisi . Sizi ne zaman görsem mutlusunuz . Bunca insan üç kuruş kazanmak için bu çileli hayatı yaşarken sizi bu kadar mutlu eden şey ne ? " dedim . Yüzüme bakmıyordu , sesimi ne kadar yükseltsem de tepki bile vermiyordu . Tekrar gözlerimi , mutluluk timsali suratına dikip " Bizim görmediğimiz neyi görüyorsunuz? " dedim. Kısık sesle " Görmüyorum. " dedi. Ne demek istediğini anlamadım . Kafasını bana doğru çevirdi ,bakışları sağ omzumun üzerindeydi. Gözlerimi bile bulamıyordu . Görmüyordu! Elim ayağıma dolandı ,suratım ilk defa sabah traşında tahriş olduğu için değil; utandığım için kızardı. Otobüsün kapısı açılır açılmaz kendimi dışarıya attım .Daha İneceğim durağa birkaç kilometre olması umurumda değildi. O otobüse bir daha binmeyeceğime dair yeminler ettim . O zavallı kör kadına demediğimi bırakmamıştım .Üç gün kimseyle konuşmadım , iş yerine gitmedim . Dördüncü gün kadının otobüsten indiği durağa gittim . Sağına soluna selamlar vererek otobüsten indi . Yanına giderek " Hanımefendi geçen gün size söylediklerim için vicdan azabı çekiyorum " dedim . Bir müddet omzumu aradıktan sonra elini omzuma koydu " Üzülme ,söylediklerin mühim değil " dedi. Bir şey diyemedim , konuşmama gerek kalmayacak kadar mutluydu . Sanki onu hiç üzmemiştim . Yanımdan geçip giderken " İsterseniz size gideceğiniz yere kadar eşlik edeyim " dedim . Bir kahkaha patlattı , kendini durduramıyordu . O gülünce ben de güldüm . Bana dönerek " Bana acıyor musun ? " dedi. Sesinde alaycı bir ton vardı . " Hayır gerçekten , ben sadece size yardım etmek istedim " dedim . Ona acıyordum , çünkü kördü . Omzumu bile bulmakta zorluk çeken bir kadın nasıl

yaşayabiliyordu ? Biraz düşündü , yine suratına hiç bırakmadığı o tebessümü takındı . " Önemli değil evlat bana acıyan ilk insan sen değilsin , muhtemelen son da olmayacaksın , yalnız şunu bilmeni isterim ki ben de size acıyorum, asıl kör olan sizlersiniz . " dedi. Afalladım , beni görmeyen bu aciz kadın bana nasıl acıyabilirdi ? Sadece yutkunmakla yetindim , sözlerine devam etti. " Mesela sen , her sabah o otobüse binerken ayaklarının nasıl süründüğünü duyabiliyorum , ve ardı arkası kesilmeyen homurtularınız. Bu hayattan hoşnut olmayan suratlarınızı tahmin edebiliyorum . Bindığın durağın etrafındaki nergis çiçeklerini fark etmiş miydin ? Otobüsün kapısı açılsın bir an önce diye dua ediyorum . Ciğerlerimi yakacak kadar güzel kokan o çiçekleri fark etmediğine bahse girerim ." dedi. Başımı önüme eğdim , sanki kızaran suratımı görüyormuş gibi hissettim . " Fark etmedim " dediğimde sesim titredi . " Biliyordum çünkü Zeynep'i bile fark etmeyecek kadar körsün " dedi. Mutlaka beni başka birisiyle karıştırıyordu " Beni başka birisiyle karıştırıyorsunuz galiba, Zeynep diye birini tanımıyorum " dedim . Bir kahkaha daha patlattı . " Tanımıyorsun çünkü körsün ! " dedi. Cevap vermemi bile beklemeden " İki gün önce otobüste güzel kokulu , efendi bir kız yanına gelip saatin kaç olduğunu sormuştu , sen de muhtemelen hiç kafanı kaldırmadan saat daha sabahın yedisini demiştin .Hatırladın mı?" dedi. Saati soran kızı hatırladım ama yüzü bir türlü gözümün önüne gelmiyordu . Sözleriyle beni öldürmeye devam etti " Peki,o kızın sana saati sorarken heyecandan sesinin titrediğini ve ağzından cümlelerin kesik kesik çıktığını fark ettin mi ? Sana saati sorduğu gün ,her zaman sürdüğü kokudan farklı bir koku sürdüğünü fark ettin mi? Ya da giydiği topuklu ayakkabıyı ? O ayakkabıların kırmızı olduğuna eminim" dedi. Daha fazla konuşmak istemiyordum , gözlerimden yaş aktığını anlamasın diye sessiz sessiz ağlamaya çalıştım . Çantasından bir mendil çıkarınca hıçkırığa hıçkırığa ağladım .

Gözlerim kartal gibi keskindir , ilaç prospektüsündeki bütün yazıları on metre uzaktan dahi okuyabilirim! Evet bakıyordum, ama görmüyordum .İş çıkışı karşı yola geçmek için trafik lambasının önünde durdum, gözlerimi kapattım, yeşil ışığın yandığını insanların yürümeye başladığından anlayarak yürümeye başladım, bırakmayacaktım . O kadını hissetmek istiyordum. Attığım her adımı boşluğa atıyormuşum gibi hissetsem de gözlerimi açmayacaktım ! Yanımdan geçen bir adamdan sağlam bir omuz darbesi yedim ,yalpaladım . Tam dengemi sağlayıp yola devam edecekken bütün arabalar kornalara basmaya başladı . Daha fazla devam edemedim , gözlerimi açtım . Bir yumruk oturdu boğazımı, hayatım

boyunca yediğim en ağır dayağı aciz dediğim kör bir kadından yemiştim .

Ertesi gün durağın yanındaki nergis çiçeklerini gördüm , burnum böyle güzel bir kokuya alışık değildi . İki tanesini koparıp otobüse bindim . Birini hanımefendiye uzatıp doğruca Zeynep'in yanına gittim . " Pardon saatiniz kaç? " diye sordum . " Saat daha sabahın yedisi " dedi. O mutsuz fotoğrafın bir parçası gibi suratıma bakmıyordu . Nergisi koklayabileceği kadar yaklaştırdım . Önce çiçeği sonra beni fark etti .Gülünce ben de güldüm. Hanımefendinin kahkahasıyla irkildik , onun kör olduğunu anlayan bir adam yapmacık hareketlerle otobüsten inmesine yardım etmek istiyordu .Hanımefendinin sözlerinden sonra adamın yutkunmasını ve gözlerinin dolmasını izlerken Zeynep'in ellerini tuttum . Otobüste ben, Zeynep ve sadece göremeyen bir kadın dışında herkes kördü!

